Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἰουλίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 28

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 217)

Μολονότι ἡ ἀτμοσφαῖρα δὲν ἦτο καὶ πολὺ ψυχρά, ὁ Ρενὼ φαίνεται ὅτι εἶχε συναχωθῆ. . . διότι κύψας πρὸς τὸν σωρὸν τῶν δεμάτων, ἤρχισε νὰ πταρνίζεται ἐπανειλημμένως. Ἀλλ' οἱ δύο εὐγενεῖς ἦσαν τόσον ἀπησχολημένοι, ὥστε οὔτε κἂν ἐσκέφθησαν νὰ του προσφέρουν καμμίαν καραμέλαν.

Ἡ χαρὰ κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἐγωϊστὴν κάποτε!

Οἱ τρεῖς ἄνδρες διεκρίνοντο καθαρὰ τώρα: ὁ μὲν Ρογῆρος εἰς τὸ τιμόνι, ὁ δὲ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος εἰς τὰ κουπιά.

Ἡ μικρὰ λέμβος ἐπὶ τέλους προσήγγιστν.

Ὁ Λουδουρέκος ἐπέρασε τὸ σχοινὶ τῆς λέμβου ἀπὸ τὴν δέστραν τοῦ κρηπιδώματος, ἔνευσεν εἰς τὸν ἱππότην καὶ τὸν Παλουάζον νὰ σιωπήσουν, καὶ μὲ ἓν πήδημα εὑρέθη ἔξω.

Ὁ Ρενὼ εἶχεν ἐξαφανισθῆ

Μὴ βλέπων τίποτε ὕποπτον, ὁ πεζοναύτης ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὰς παλάμας του.

Πάραυτα ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Ρογῆρος ἔσπευσαν πρὸς συνάντησίν του, πηδήσαντες μὲ θαυμαστὴν εὐλυγισίαν εἰς τὴν ξηράν.

Ὁ Ρογῆρος ἡτοιμάζετο νὰ ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θείου του, ὅτε ὀξὺ σύριγμα ἠκούσθη αἴφνης.

Μὲ τὸ σύνθημα αὐτό, δέκα ἄνδρες μετὰ τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Ρενὼ ὥρμησαν, κρατοῦντες πελωρίας μαχαίρας, κατὰ τῶν πεζοναυτῶν.

— Ὤχ! ἐθρυχήθη ὁ Παπαφίγκος. Μᾶς ἐτρακάρισαν. Κουράγιο, παιδιά!

Καὶ λέγων ταῦτα, ἥρπασεν ἀπὸ τὴν μέσην ἕνα τῶν κακούργων καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν· στραφεὶς κατόπι πρὸς ἕνα ἄλλον, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τοὺς πόδας, καὶ μεταχειριζόμενος αὐτὸν ὡς ζωντανὸν ρόπαλον, ἔθραυσε τὴν κεφαλὴν ἑνὸς τρίτου, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ὠρύεται ὀξύτατα.

Ὁ Λαδουρέκος, εἰς τὴν σύγχυσιν τῆς βιαίας αὐτῆς συγκρούσεως, εἶχε πέσει κάτω μὲ τὰ γόνατα, ἀλλ' ἀνηγέρθη ἀμέσως, ἥρπασε τὴν κώπην καὶ μὲ ἓν κτύπημα ἔσχισεν εἰς δύο τὴν κεφαλὴν ἑνὸς ἐκ τῶν κακούργων, λέγων πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν συνήθη του ἀφέλειαν:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου!

Ὁ ἱππότης καὶ ὁ Παλουάζος δὲν ἐπρόφθασαν κἂν νὰ μουνθοῦν· τέσσαρες ἐκ τῶν κακούργων τοὺς ἔρριψαν κάτω καὶ τοὺς ἐδέσμευσαν εἰς τὴν στιγμήν.

Ὁ Ρογῆρος ἐπάλαιε γενναιότατα καὶ αὐτός· ἀλλ' ἐνῷ μὲ ἓν κτύπημα τοῦ ναυτικοῦ ἐγχειριδίου του εἶχε καταστήσει ἕνα ἐκ τῶν ἀντιπάλων ἀνίκανον νὰ προσφέρῃ οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν πρὸς τοὺς συνενόχους του, ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Παῦλος κατέλαβον προδοτικῶς τὰ νῶτά του.

Ὁ Ρενὼ ὕψωνε μακρὰν αἰχμηρὰν μάχαιραν, ἕτοιμος τὰ τὴν καταφέρῃ καιρίως, — ὅτε ἔξαφνα μία φοβερὴ μπαστουνιὰ τοῦ ἐπέταξε τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ταυτοχρόνως βροντερὰ φωνὴ ἠκούσθη:

— Σταθῆτε γιὰ τὸ Θεό!

Ὁ Ρενὼ ἐστράφη ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν λύσσαν του.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε παρέμβῃ εἰς τόσον ἀκατάλληλον στιγμήν, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ του, ἦτο ἁπλούστατα ὁ κ. Μπρόουν.

Οἱ κακοῦργοι, ἐκστατικοὶ ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητον, καὶ ἀπογοητευμένοι ὀλίγον ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν τῶν Γάλλων πεζοναυτῶν, ὑπεχώρησαν πρὸς στιγμήν.

Ὅσον στιγμιαῖος καὶ ἂν ἦτο ὅμως ὁ δισταγμὸς των αὐτός, ἔδωκε καιρὸν εἰς τὸν Παπαφίγκον νὰ σηκώσῃ τὸν Ρογῆρον μὲ τοὺς ἡρακλείους βραχίονάς του καὶ νὰ τὸν ρίψῃ μέσα εἰς τὴν λέμβον:

— Ἔλα, ἐστὴ βάρκα, ἐστὴ βάρκα! ἐφώναξε ταυτοχρόνως πρὸς τὸν Λαδουρέκον.

Ὁ πεζοναύτης ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους, ἔκοψε τὸ σχοινίον μὲ τὸ μαχαίρι του, ἀπώθησε τὸ ἐφόλκιον καὶ ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ μὲ δύναμιν.

« Οἱ τρεῖς ἄνδρες διεκρίνοντο καθαρά. . . »

Ὁ Παπαφίγκος δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ, διότι ἔπρεπε νὰ συγκρατῇ τὸν Ρογῆρον, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ ριφθῆ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τοῦ θείου του.

— Μοῦτσο, παιδί μου, ἄδικα πολεμᾶς νὰ μου φύγῃς. Τί θὰ του κάμῃς τοῦ θείου σου μαναχός σου;

— Ἄφησέ με, Παπαφίγκο μου, ἄφησέ

με νὰ πεθάνω μαζί του τοὐλάχιστον!

— Δὲν θὰ πεθάνῃς μαζί του, εἶπεν ὁ γενναῖος ναύτης, συγκεκινημένος. Θὰ ξαναγυρίσωμε ὅλοι, ἡσύχασε! γιατὶ ἔχομε κ' ἐμεῖς ἕνα μικρὸ λογαριασμὸ νὰ ξεδιαλύνωμε μὲ τοὺς στεριανούς. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΟΠΟΥ Η ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ ΤΟΥ Κ. ΜΠΡΟΟΥΝ ΕΞΕΓΕΙΡΕΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΜΟΝ

Ἐνῷ ἡ λέμβις ἀπεμακρύνετο, ὁ Κος Μπρόουν,— ὡς νὰ ἤθελε μὲ τὴν ἀνεξήγητον διαγωγήν του νὰ καταπλήξῃ περισσότερον ἀκόμη τὸν συνένοχόν του, — διηυθύνθη πρὸς τὸν ἱππότην καὶ τὸν Παλουάζον, ἔκοψεν ἡσύχως τὰ δεσμά των καὶ τους ἐβοήθησε νὰ ἐγερθοῦν, λέγων:

— Ἡσυχάσατε, κύριοι, οἱ φίλοι σας εἶνε τώρα ἀσφαλεῖς. Ὅσον ἀφορᾷ σᾶς προσωπικῶς, μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου· ἐγὼ θὰ ἐξουδετερώσω τὰ στρατηγήματα τῶν ἀθλίων, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἔστησαν τὴν ἄτιμην αὐτὴν παγίδα, καὶ ἂν ἔχουν σκοπὸν νὰ σας κάμουν τὸ παραμικρὸν ἀκόμη, θὰ λογαριασθοῦν μαζί μου . . . Τώρα εἰμπορεῖτε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ οἴκημά σας. Θέλετε νὰ σας συνοδεύσω;

Ὁ Σαὶν-Ροκαντὲν καὶ ὁ Παλουάζος δὲν ἤξευραν πῶς νὰ εὐχαριστήσουν τὸν σωτῆρά των. Τὸν ἀπεχαιρέτησαν μὲ ἐκδηλώσεις ἀπείρου εὐγνωμοσύνης καὶ ἀνεχώρησαν.

Μόλις ἐξηφανίσθησαν, ὁ Ρενὼ ἐφώναξε πρὸς τὸν Παῦλον:

— Τρέχα ἀμέσως ἐδῶ 'ςτὸ πυροβολεῖον, καὶ πὲς νὰ πυροβολήσουν αὐτοὺς τοὺς παλληανθρώπους. Γρήγορα!

— Μὴν κινηθῆς, ἄθλιε! ἐφώναξεν ὁ Μπρόουν. Ἄλτ! ἐπανέλαβε στρέφων τὸ πιστόλι του πρὸς τὸν Ἱσπανόν, ὁ ὁποῖος ἔσπευδεν ἤδη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν διαταγήν.

—Λοιπὸν μὲ προδίδετε, κύριε Μπρόουν! εἶπεν ἔξω φρενῶν ὁ Ρενώ. Κυττάξετε καλά!

— Ἡσυχάσετε, μίστερ Ρενώ! Φωνὲς καὶ ἀηδίες δὲν μᾶς χρειάζονται! Ἡσυχάσετε!

— Προδότα, κακοῦργε!

— Κύριε Ρενώ, τὸ καλὸ πού σας θέλω, νἀφήσετε τὲς φωνές! Ἐλᾶτε νὰ σας ὁμιλήσω πρῶτα, καὶ ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτὰ θὰ ἐπιδοκιμάσετε καθ' ὁλκληρίαν τὴν διαγωγήν μου καὶ σεῖς ὁ ἴδιος.

— Ἴσως μάλιστα θά σας ζητήσω καὶ συγγνώμην, ἔ;

— Πολὺ πιθανόν!

— Ἀμφιβάλλω.

— Ἐλᾶτε πού σας λέγω, καὶ θὰ ἰδοῦμε ποῖος ἔχει δίκαιον!

Ὁ Ρενώ, δαμασθεὶς ἀπὸ τὴν πεποίθησιν μεθ' ἧς ὡμίλει ὁ φίλος του, τὸν ἠκολούθησε μουρμουρίζων, ἀφοῦ ἀπέλυσε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Παύλου, ἠλαττωμένους κάπως ἕνεκα τῶν ὑπερβολικῶν περιποιήσεων τῶν γάλλων πεζοναυτῶν . . .

Οἱ δύο πανοῦργοι ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν των σιωπηλοί, βυθισμένοι εἰς σκέψεις.

Ὅταν εὑρέθησαν μόνοι των εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ Ρενὼ ὡμίλησε πρῶτος:

— Θά μου ἐξηγήσετε λοιπὸν τὴν ἀνεξήγητον διαγωγήν σας;

— Εὐχαρίστως.

— Ἀκούω.

— Ἐνθυμεῖσθε, μίστερ Ρενώ, πού σας ἄφησα τὸ ἀπόγευμα, διὰ νὰ ὑπάγω 'ςτὸ ἀγγλικὸ βαπόρι;

— Μάλιστα.

— Ἐπῆγα νὰ πάρω κάτι γράμματα ποῦ ἐπερίμενα ἀπὸ τὸ Λονδῖνον.

— Ἔπειτα;

— Εἴσθε ἀνυπόμονος, μίστερ Ρενώ. Καὶ ὅμως τὰ δυσάρεστα νέα ἔρχονται γρήγορα.

— Ποιὰ δυσάρεστα νέα; Ὁμιλήσατε ἐπιτέλους!

— Μίστερ Ρενώ, μέσα 'ςτὸ βαπόρι ἔκαμα μίαν πολὺ δυσάρεστον γνωριμίαν. Ἐνῷ ὡμιλοῦσα εἰς τὴν γέφυραν μὲ τὸν πλοίαρχον, ποῖον νομίζετε ὅτι εἶδα; Ἂν τον εὕρετε!..

— Δὲν ἠξεύρω νὰ λύω αἰνίγματα. Λέγετε μίαν ὥραν ἀρχήτερα!

— Ἂς ἔχετε χάριν, θά σάς τον εἰπῶ: εἶδα τὸν μαρκήσιον Λουδοβίκον Νοαρμών.

— Τὸν Λουδοβίκον Νοαρμών!; τὸν θεῖον τοῦ Ρογήρου;

— Ὅλον καὶ ὅλον.

— Καὶ σᾶς ἀνεγνώρισε;

— Ὄχι, διότι ἀπέφυγα νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρός του. Ἐκρύφθηκα ὅσον ἠμπορούσα, καὶ ἦλθα ἐδῶ νὰ τα ποῦμε μεταξύ μας. Τὰ σχέδιά μας καταστρέφονται.

— Δυσάρεστον πρᾶγμα! Δὲν βλέπω ὅμως τὸν λόγον τῆς διαγωγῆς ποῦ ἐδείξατε πρὸ ὀλίγου . . .

— Μὲ συγχωρεῖτε. Ὑπῆρχε σπουδαιότατος λόγος!

— Δὲν καταλαμβάνω.

— Θὰ καταλάβετε. Ποῖος ἦτον ὁ σκοπός μας; Ἠθέλαμε νὰ ξεκάνωμε τὸν Ρογῆρον Νοαρμών, διὰ τοὺς γνωστοὺς κληρονομικοὺς λόγους.

— Καὶ σεῖς ἐσώσατε τὸν Ρογῆρον. Τώρα τί κάμνομεν;

— Θὰ εὑρεθῇ ἄλλη εὐκαιρία.

— Διατὶ νἀναβάλωμεν διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι ἠμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν σήμερον;

— Μίστερ Ρενώ, λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ σᾶς ἐπίστευα διορατικώτερον.

— Ἐξηγηθῆτε.

— Εἶνε ἁπλούστατον. Πῶς θέλετε νὰ περάσετε ὡς Λουδοβίκος Νοαρμών, ἀφ' οὗ ὁ μαρκήσιος ὁ πραγματικὸς εἶνε ἀκόμη ζωντανός;

— Εἶνε δι' ὀλίγον καιρόν, διέκοψεν ὁ Ρενὼ μὲ ἀπαίσιον μειδίαμα.

— Ὁπωσδήποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος ζῇ καὶ βασιλεύει. Καθὼς ἔμαθα, ταξειδεύει ὑπὸ αὐστηρὸν ἰ ν κ ό γ ν ι τ ο.

— Λοιπὸν δὲν ἔχομεν φόβον;

— Τώρα ὄχι. Ἂν δὲν ἐπενέβαινα ὅμως ἐγὼ πρὸ ὀλίγου, θὰ ἐμάνθανε τὸν θάνατον τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ θὰ ἐπαρουσιάζετο νὰ διεκδικήσῃ τὰ κληρονομικά του δικαιώματα. Πρέπει λοιπὸν πρῶτα νὰ ξεκάμωμεν αὐτόν.

— Διατὶ ὅμως ἐπαίξατε ἐκείνην τὴν κωμῳδίαν μὲ τὸν ἱππότην καὶ τὸν Παλουάζον;

— Διότι ἡ στιγμὴ δὲν ἔφθασεν ἀκόμη νά τους ξεκάμωμεν, διὰ τὸν ἴδιον λόγον. Ἤθελα νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνην των. Πρέπει ὅμως μὲ κάθε θυσίαν νὰ μὴν ἰδοῦν τὸν μαρκήσιον. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νά το καταφέρω.

— Πολὺ καλά, ἐννοῶ . . . σᾶς ἐννοῶ.

— Ἔκαμα λοιπὸν καλὰ ἢ ὄχι;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ ὄχι. Ἐνηργήσατε μὲ θαυμαστὴν φρόνησιν.

— Εἴμεθα σύμφωνοι καὶ χαίρω πολύ. Τώρα πρέπει νὰ σκεφθῶμεν πῶς θὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τὸν μαρκήσιον, ποῦ μᾶς ἦλθεν εἰς τόσον κακὴν στιγμήν.

— Δυστυχῶς σᾶς γνωρίζει, καὶ ἂν κρίνω ἀπὸ τὰς παλαιάς σας σχέσεις, ἐννοῶ ὅτι δὲν ἔχετε καμμίαν ἐπιθυμίαν νἀνανεώσετε τὴν γνωριμίαν σας μαζί του.

— Πολὺ σωστά. Καθὼς ξεύρετε, κατέχω τὰ οἰκογενειακά του ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχω καμμίαν ὄρεξιν νὰ τῳ ἐπιστρέψω. Σᾶς ὅμως δέν σας γνωρίζει, μίστερ Ρενώ . .

— Οὔτ' ἐξ ὄψεως. Ὅταν ἤμουν ἐπιστάτης τοῦ ἀδελφοῦ του, αὐτὸς ἐταξείδευεν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τίποτε δέν σας ἐμποδίζει νὰ συνάψετε σχέσεις μαζί του.

— Αὐτὸ ποῦ θέλω κ' ἐγώ. Ἀλλ' ὑπὸ ποίαν πρόφασιν; Εἰμπορῶ τάχα νὰ παρουσιασθῶ μόνος μου;

— Μήν το κάμετε κοτέ. Αὐτὸς ἔζησε πολὺ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς γνωριμίας θά του ἔκαμνε ἄσχημην ἐντύπωσιν. Δὲν συνειθίζεται εἰς τὸν τόπον μας.

— Λοιπὸν πῶς;

— Θά το καταλάβετε, ὅταν σᾶς δώσω ἕνα μάθημα. Πρέπει ὅμως πρῶτα νἀλλάξετε τὸ πρόσωπόν σας ὀλίγον καὶ νὰ φορέσετε τὰ κατάλληλα ροῦχα διὰ τὴν περίστασιν.

— Πολὺ καλά.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Β'.

Σᾶς ἔλεγα προχθές, ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τερπνῶν καὶ καταλλήλων βιβλίων ἀποτελεῖ τὴν ὡραιοτέραν διασκέδασιν, σᾶς συνίστων δὲ πρὸς τοῦτο νὰ ἐκλέξετε μεταξὺ τῶν πολυπλήθων τόμων τῆς «Διάπλασεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» της.

Νὰ ἐκλέξετε... Θὰ μου εἰπῆτε ἴσως, ὅτι εἶνε κάπως δύσκολον τὸ πρᾶγμα. Καὶ ὅμως ὄχι· σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶνε εὐκολώτατον. Ἡ ἐκλογὴ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μὲ κλειστὰ μάτια, καθὼς λέγουν. Ὑπάρχει τόμος τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν εἶνε ὡραῖος; ὁ ὁποῖος νὰ μὴ περιέχῃ ἓν ἢ δύο θαυμάσια μυθιστορήματα καὶ ἑκατοντάδας ἄλλων διηγημάτων, ἄρθρων, ποιημάτων, διαλόγων, ἀσκήσεων καὶ εἰκόνων; Ὑπάρχει τόμος, μὴ ἀποτελῶν τὸ ὡραιότερον, τὸ διδακτικώτερον, τὸ ποικιλώτερον βιβλίον, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νἀποκτήσῃ τὸ παιδίον ἢ ὁ ἔφηβος; Δὲν θὰ εὑρεθῆτε εἰς ἀμηχανίαν ἐκλογῆς, διότι τὴν ἐκλογὴν αὐτὴν τὴν ἔκαμεν ἤδη ἡ Διάπλασις, ἡ ὁποία, καθὼς ἠξεύρετε, ἐκλέγει ἀνέκαθεν μετὰ τῆς ἰδίας πάντοτε ἐπιτυχίας τὰ δημοσιευόμενα εἰς τὰ φυλλάδιά της ἔργα Ἑπομένως ἠμπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην καὶ πεποίθησιν, ὅτι ὁ,τιδήποτε ἐκλέξετε θὰ εἶνε ὡραῖον καὶ κατάλληλον, ἀρκεῖ ὅτι τὸ ἐξέδωκεν ἡ Διάπλασις.

Θέλετε παραδείγματα ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους της τόμους; Ἰδοὺ ὁ «Βράχος τῶν Γλάρων», τὸ θαυμάσιον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Σανδώ, μὲ τὰς τόσας του περιπετείας· ἰδοὺ ὁ «Μικρὸς Λόρδος» τὸ ἀριστούργημα τῆς Κας Μπούρνετ· ἰδοὺ οἱ «Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες» τὸ περιεργότερον βιβλίον, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νἀναγνώσῃ κανείς· ἰδοὺ ἡ τρυφερωτάτη καὶ συγκινητικωτάτη ἐκείνη «Κόρη τοῦ Γερω-Θωμᾶ»· ἰδοὺ ὁ «Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος», ἔξοχον ἔργον τοῦ προσφιλοῦς σας Λωρῆ, ἀποτελοῦν τὴν συνέχειαν καὶ τὸ τέλος τῆς Ἱστορίας τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου· ἰδοὺ οἱ «Καλοὶ Ἄνθρωποι», πολεμικὸν καὶ ἐνθουσιῶδες μυθιστόρημα, βραβευμένον ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἀλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω τὴν θελκτικὴν «Γυφτοπούλαν» καὶ τὸν συμπαθητικὸν «Ἀνοιχτόκαρδον» καὶ τὸν ἀμίμητον «Πλοίαρχον» καὶ τὰς «Διετεῖς Διακοπὰς» τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Καὶ ποῖον νὰ πρωτοαναφέρω μεταξὺ τῶν τόσων ὡραίων ἔργων τῆς Α' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως;

Θέλετε τώρα παραδείγματα καὶ ἀπὸ τοὺς νεωτέρους της τόμους; Καὶ ὑπάρχει συγκινητικώτερον μυθιστόρημα ἀπὸ τὸ «Ἐν Οἰκογενείᾳ» τοῦ Ἕκτορος Μαλώ; Καὶ ἠμπορεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς ἐξυπνότερον ἔργον ἀπὸ τὴν «Οἰκογένειαν Μαντζουράνα»; Καὶ ἐγράφη ἀκόμη πλέον ἐνδιαφέρον καὶ τερπνὸν βιβλίον ἀπὸ τὸν «Ἀκόλουθον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος»; Καὶ λησμονεῖ κανείς, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσεν ἅπαξ τὰ ἀστειότατα ἐκεῖνα «Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωππάρ»; Καὶ τὴν ὡραίαν καὶ ἰδιόρρυθμον μικρὰν «Πριγκίπισσαν Ροζάλβαν»; Καὶ τοὺς τόσον συμπαθεῖς «Μικροὺς Ροβινσῶνας τοῦ Βράχου»; Καὶ τὸν συγκινητικώτατον ἐκεῖνον «Ὀρφανὸν τῆς Νέας Ὀρλεάνης»; Τί δὲ νὰ εἴπω περὶ τῶν ἐξόχων καὶ μεγάλων ἔργων τοῦ Ἰουλίου Βέρν, τοῦ μάγου Ἰουλίου Βέρν, περὶ τοῦ «Καίσαρος Κασκομπὲλ» καὶ περὶ τῆς «Σφιγγὸς τῶν Πάγων»; Τί νὰ πρωτοθαυμάσω καὶ νὰ πρωτοσυστήσω ἀπὸ τοὺς λαμπροὺς αὐτοὺς τόμους τῆς Β' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ὁλόκληρον ἐγκυκλοπαιδικὴν βιβλιοθήκην;

Σημειώσατε δέ, ὅτι δὲν ὑπάρχουν εὐθηνότερα βιβλία ἀπὸ τοὺς τόμους αὐτοὺς τῆς Διαπλάσεως, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κόσμον εἰμπορῶ νὰ εἴπω. Ἀφίνω κατὰ μέρος τοὺς ὑποτιμημένους, τοὺς τιμωμένους πρὸς 1 δραχμήν, καὶ ἔρχομαι εἰς τοὺς μεγάλους τῆς Β' Περιόδου, τοὺς πωλουμένους εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν. Δίδετε 7 δραχμὰς καὶ λαμβάνετε ἕνα τόμον ἐκ 450 μεγάλων σελίδων, περιέχοντα δύο καὶ τρία ε ἰ κ ο ν ο γ ρ α φ η μ έ ν α μυθιστορήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων θὰ ἐτιμᾶτο χωριστὰ τ ο ὐ λ ά χ ι σ τ ο ν πρὸς δρ.3,50. Ὥστε ὅλη ἡ ἄλλη ὕλη τοῦ τόμου, σᾶς ἔρχεται χάρισμα. Παράδειγμα: Διὰ νἀγοράσετε γαλλιστὶ τὴν «Σφίγγα τῶν Πάγων» θὰ δώσετε τοὐλάχιστον 10 φρ. χρ. δηλαδὴ 15 δραχμάς. Δίδετε 7 μόνον δραχμὰς καὶ ἀγοράζετε τὸν Ε' τόμον τῆς Β' Περ. τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος περιέχει ὁλόκληρον τὴν «Σφίγγα τῶν Πάγων» μὲ τὰς εἰκόνας καὶ μὲ τοὺς χάρτας ἀκόμη τοῦ πρωτοτύπου, ἐκτὸς δ' αὐτῆς ἔχετε καὶ τοὺς «Μικροὺς Ροβινσῶνας τοῦ Βράχου» καὶ τὰ «Ταξείδια τοῦ Γιούλιβερ» καὶ ὅσα ἄλλα περιέχονται εἰς τὸν τόμον αὐτόν. Ἀπίστευτον, καὶ ὅμως ἀληθές.

Τώρα ἤθελα νά σας εἴπω μερικὰ καὶ διὰ τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Διαπλάσεως, καὶ νά σας συστήσω τὴν «Νίναν» τὴν «Ἀνθούλαν» τὸν «Πυρεισπάλην» τὸ «Θῦμα τοῦ Φθόνου» τὴν «Μαρουσίαν» καὶ . . . καὶ . . . Ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπον νὰ ἐκταθῶ περισσότερον. Ἀρκεῖ νά σας εἴπω, ὅτι ὅλοι οἱ τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης, προϊόντα τῆς αὐτῆς φιλοστόργου φροντίδος καὶ προσεκτικῆς ἐκλογῆς, εἶνε ἐπίσης ἔξοχοι, καὶ ὅτι οἱονδήποτε ἐξ αὐτῶν ἐκλέξετε ὡς σύντροφον, διὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὰς διακοπάς σας, δὲν θὰ μετανοήσετε. Ἀπεναντίας θὰ εὐγνωμονῆτε τὴν Διάπλασιν, ἡ ὁποία σᾶς παρέχει τοὺς πνευματικοὺς τούτους θησαυρούς, τὰ θαυμάσια αὐτὰ βιβλία, διὰ τῶν ὁποίων καὶ τὸ πνεῦμα πλουτίζεται, καὶ ἡ καρδία διαπλάσσεται, καὶ ὁ χαρακτὴρ μορφοῦται, καὶ αἱ ὧραι παρέρχονται εὐχαρίστως καὶ ἐπωφελῶς.

Εἶπα καὶ ἐλάλησα. Εἰς σᾶς ἀπόκειται τώρα νὰ ἐπωφεληθῆτε.

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

Μὲ τὰ φτερὰ—τὰ σταχτερὰ
Μὲ τὸ μικρὸ διάδημα,
Πετᾶει 'στὸν αἰθέρα,
Μὲ ζωηρὸ—καὶ λιγυρὸ
Καὶ καθαρὸ κελάδημα
Ξυπνᾷ τὴν ἀτμοσφαῖρα.

Βαθμὸ βαθμὸ—μὲ τὸ ρυθμὸ
Ἀνέβη καὶ δὲν φαίνεται
Μὲ φῶς περιχυμένο,
Στὸν οὐρανὸ—τὸν γαλανὸ
Ἀόρατο κυμαίνεται
Τὸ τρισευτυχισμένο!

Ἀλλὰ γιατὶ—τὰ παραιτεῖ
Βέαίφνης τὰ οὐράνια,
Καὶ 'στ' ἁσμά του σημαίνει
Κάθε στροφὴ—κ' ἐπιστροφὴ
Στῆς γῆς τὴν ἐπιφάνεια
Τὴν κακομοιριασμένη;

Μέσ' 'στ' ἀκρηνὰ—τὰ ταπεινὰ
Χορτάρια, ἔχει ἔρωτα
Ποῦ μόνο αὐτὸ τὸν ἐέρει:
Ἔχει φωλιὰ—κ' ἔχει πουλιά,
Μικρὰ πουλάκια ἀφτέρωτα,
Κι' ἀγαπημένο ταῖρι.

Εἶνε καλὰ—εἰς τὰ ψηλὰ
Τὰ καθαρὰ κι' ἀπόνηρα
Τῶν οὐρανῶν στοιχεῖα·
Ἀλλὰ 'στὴ γῆ—εἶνε ἡ στοργή
Τ' ἀληθεμμένα του ὄνειρα,
Ἡ ὅλη του εὐτυχία!

Μόνο γι' αὐτὰ—τὰ διαλεχτὰ
Σκορπιζει τραγουδάκια του
Στὸν Πλάστη ἀπ' τὴν καρδιά του,
Κι' ἀφ' οὗ τὰ 'πῇ—σὰν ἀστραπὴ
Μαζεύει τὰ φτεράκια του
Καὶ στρέφει 'στὴ φωλιά του.

Πῶς ἀγαπῶ—κάθε σκοπὸ
Ποῦ ψάλλεις μὲ κατάνυξι,
Ξανθὸ κορυδαλάκι!
Εὐλογητὸς—ἀς εἶν' Αὐτὸς
Ποῦ στόλισε τὴν ἀνοιξι
Μὲ σὲν ἐσὲ ψαλτάκι!

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΗι 15 ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΗΓΕΙ Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸν νέον τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης» τὸ ἔξοχον μυθιστόρημα τοῦ HENRI MALIN

Σπεύδουν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ « ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» διὰ νὰ προφθάσουν τὴν προθεσμίαν.

" ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ..

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου καὶ νὰ ἔχουν τὸ Προνόμιον τοῦ Συνδρομητοῦ, ἂς σπεύσουν νὰ ἐπιστρέψουν συμπεπληρωμένον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τὸ Δελτίον τῆς ἐγγραφῆς, **διότι οὐδεμία παράτασις τῆς προθεσμίας θὰ δοθῇ.**

Τιμᾶται διὰ τοὺς Συνδρομητάς: Ἄδετον φρ. 5,50—Χρυσόδ. φρ. 5.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 222)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΡΥΧΕΙΟΝ — Ο ΓΟΛΙΑΘ ΚΑΙ Ο ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ

Ἐλεύθεροι! ἐλεύθεροι! Μία ὥρα φρενητιώδους δρόμου εἶχε παρέλθῃ, καὶ οἱ φυγάδες δὲν ἠδύναντο νὰ πιστεύσουν ἀκόμη, ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσίς των ἦτο πραγματικότης. Ἐνόμιζαν ὅτι ὀνειρεύονται.

Καὶ δὲν εἶχον ἄδικον! Τὸ πρᾶγμα ἐκαταντοῦσεν ἀπίστευτον· ἄλλως τε χρειάζεται καιρὸς διὰ νὰ ἐξοικειωθῇ κανεὶς εἰς μίαν τόσον ἀπότομον μεταβολὴν τῆς καταστάσεώς του.

Πέριξ τοῦ ἐλέφαντος καὶ τοῦ πενταπλοῦ φορτίου του, τὸ πᾶν εἶχε μεταβληθῆ τώρα. Ἐξελθόντες ἀπὸ τὸ βραχῶδες ἐνδιαίτημα τῶν νάνων, εὑρίσκοντο ἤδη ἐντὸς συνδένδρου χώρου, ἐκτεινομένου πρὸς ἀνατολάς. Ὁ ἐλέφας ἐβάδιζε τώρα μὲ ἥρεμον βῆμα. Ἡ αὐγὴ ἤρχισε μόλις νὰ ροδίζῃ εἰς τὸν ὁρίζοντα. Περὶ τὰ τεσσαράκοντα χιλιόμετρα ἐχώριζαν τοὺς λευκοὺς ἀπὸ τοὺς δημίους των, καὶ οὐδὲν σημεῖον καταδιώξεως ἐφαίνετο ὄπισθέν των. Ἡ σελήνη ἔλουεν ἀκόμη μὲ τὸ εἰρηνικόν της φῶς τοὺς φυγάδας, καί τους ἐδόθη νὰ διέλθουν ἐν πλατὺ παραποτάμιον, τὸ ὁποῖον ὁ Γολιὰθ ἐπέρασεν ἀδιστάκτως κολυμβῶν. Ἡ δεσποινὶς Μασσαί, τώρα ὅτε κατεῖχεν ὅλους ἡ εὐτυχία τῆς ἀσφαλοῦς ἀπολυτρώσεως, ἐπρότεινε νὰ στείλουν ἕνα μύνημα φιλικόν· νοερὸν μύνημα ἀδελφικῆς συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς μαύρους, τῶν ὁποίων οἱ ἀποχαιρετισμοὶ ἀντήχουν ἀκόμη εἰς τὰ ὦτα της:

«Οἱ καϊμένοι! Οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι!.. εἶπε μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Πῶς ἤθελα νὰ τους ἔπερνα ὅλους μαζί μας! Εἶνε φοβερὸν νὰ τους ἀφίνῃ κανεὶς εἰς τὰ χέρια τῶν θηρίων αὐτῶν!..

— Ἀλλοίμονον! Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε δι' αὐτούς, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ἑκατομμύρια σὰν αὐτοὺς ὑποφέρουν τὰ ἴδια εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τῆς δουλείας καὶ τῆς κτηνώδους βίας. Ἐδῶ ἀλήθεια ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ λύκος καὶ ἡ τίγρις τοῦ ἀνθρώπου.

— Πρέπει νὰ το πάρετε ἀπόφασι, κυρία Κοραλία, προσέθεσε φιλοσοφικῶς ὁ Λεγκέν. Ἡ θέσις τῶν μαύρων δὲν θὰ ἐκακλλιτέρευε καθόλου, καὶ ἂν ἐμέναμε μαζί τους. Δοῦλοι καὶ πάλι δοῦλοι!

— Βεβαιότατα, εἶπεν ἡ Μαργαρόνα. Εἶσαι πολὺ καλή, μικρούλα μου. Νομίζεις ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τους ἀφίσῃς. Μὰ τί ἤθελες νὰ κάμωμεν; Ἂν εἴχαμε τοὐλάχιστο 'ς τὴ διάθεσί μας κανένα σιδηρόδρομον, μπορούσαμε νὰ τους πάρωμε μαζί. Ὁ καλός μας ὁ Γολιάθης καθὼς βλέπεις, μόλις σηκώνει ἐμᾶς τοὺς πέντε.

— Ἔχεις δίκαιον, Μαργαρόνα, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Μασσαί, ἀναστενάζουσα. Ὅσον συλλογίζομαι ὅμως αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους τοὺς μαύρους, δὲν εἰμπορῶ νὰ χαρῶ ὅπως πρέπει τὴν ἐλευθερίαν μας.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ Γολιὰθ οὔτε μισὸν παραπάνω δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ σηκώσῃ, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος γελῶν, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ Κοραλία, ἡ Λίνα κ' ἐγώ, ὅσον καὶ νὰ 'πῆς, περνοῦμε γιὰ ἐλαφρὸν ἱππικό. Ὁ Λεγκὲν ὅμως ζυγίζει μοναχός του 150 λίτρες. Ἀμὲ σύ; Μαργαρόνα, πόσες; Ἀπάνω κάτω πᾶς ἑκατὸ κοιλά; ἢ ὄχι:

— Ἑκατὸ κοιλά!... Βέβαια ἑκατὸ κοιλά!.. Σωστά... Τί λόγος, καλέ!

— Βέβαια. Πρὶν φύγωμε ἀκόμη ἤσουν ἀρκετὰ παχετά, γυναικάρα, ποῦ λέει ὁ λόγος. Ὁ καθαρὸς ἀέρας ἀπὸ τότε σὲ ὠφέλησε, ἄ, δὲν εἰμπορεῖς νὰ 'πῆς ὄχι! Ὅσο καὶ νὰ εἶνε, ἂν ἐπήγαινες τότε ἑβδομῆντα κοιλά, τώρα πηγαίνεις ἑκατὸ σίγουρα, καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ παχαίνῃς ἔτσι, σὲ λίγο ὁ Γολιὰθ δὲν θὰ σε βαστάῃ πιά.

— Ὁ Γολιάθης εἶνε καλλίτερος ἀπὸ σένα καὶ μ' ἀγαπάει! εἶπεν ἡ Μαργαρόνα, μὲ ἀθῶον παιδικὸν γέλιο. Παλιόπαιδο! Ὅλο νὰ χωρατεύῃς θέλεις. Καὶ 'ς τοῦ λύκου τὸ στόμα νὰ βρεθῆς, ποῦ λέει ὁ λόγος, δὲν θάφισῃς τὰ χωρατά! Κακὰ εἶνε τὰ ψέμματα ὅμως. Δὲν μοῦ λές, ποῦ πηγαίνομε τώρα;

— Πρὸς νότον πάντοτε. Δὲν πῆρες εἴδησι ἀκόμη; εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως, ξέρει ὁ Γολιὰθ πού μας πάει. Γνωρίζει καλλίτερά μας τὸν δρόμο. Ἄφησέ τον λοιπὸν νὰ πηγαίνῃ.

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς καταλαβαίνει, ὅτι ἔχομεν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτὸν τὴν σωτηρίαν μας, παρετήρησεν ἡ Κοραλία. Εἴδατε τί γύρους που κάνει; Πότε ἔχομε τὸ φεγγάρι δεξιᾷ μας καὶ πότε ἀριστερᾷ. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐννοοῦσα κ' ἐγὼ διατί ἀλλάζει δρόμον κάθε στιγμὴ καὶ ζητεῖ πάντα νὰ περιπατῇ δίπλα 'στὰ ποταμάκια. Φαίνεται ὅμως πώς το κάμνει ἐπίτηδες γιὰ νὰ μπερδέψῃ τὰ ἴχνη μας. Τὸ καϊμένο τὸ ζῷον, τί καλὸς φίλος που εἶνε.

— Τὸ παρετήρησα κ' ἐγὼ πρὸ ὀλίγου, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ἡ φρόνησις τοῦ ζώου αὐτοῦ εἶνε ἀξιοθαύμαστος!

Τῷ ὄντι, ὁ ἐλέφας, μὲ τὸ μεγαλοπρεπές του βάδισμα, καταπατῶν τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ χόρτα, ἐλοξοδρόμει συχνά, ἐπέστρεφε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐπανήρχετο μὲ διαφόρους ἐλιγμούς, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀποπλανήσῃ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὰ ἴχνη του. Τὸ νέον τοῦτο δεῖγμα τῆς νοημοσύνης του τὸν καθίστα προσφιλέστερον καὶ πολυτιμώτερον εἰς τοὺς ἥρωάς μας. Ἐὰν ἐλυτρώνοντο ὁριστικῶς πλέον ἀπὸ τὴν ἀπαισίαν τυραννίαν τοῦ Ρουρούκου, θὰ το ἐχρεώστουν εἰς τὸν Γολιὰθ καὶ εἰς μόνον τὸν Γολιάθ.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐβάδισε τοιουτοτρόπως. Ὅταν ἐξημέρωσεν, εὑρέθησαν πλησίον ἑνὸς ρυακίου, σκιαζομένου ἀπὸ βανανέας. Ὁ Γολιὰθ ἐσταμάτησε. Κατὰ τὴν γνώμην του, φαίνεται, ἦτο κατάλληλος ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος πρὸς ἀνάπαυσιν.

Οἱ φυγάδες ἔρρηξαν χαρμόσυνον κραυγήν. Κατέβησαν ἀπὸ τὴν ράχιν του καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν θωπεύουν καὶ νὰ τὸν εὐχαριστοῦν. Ἐκεῖνος ἔσεισε τὴν οὐρὰν καὶ τὰ ὦτά του, εὐχαριστημένος. Ἐπὶ τῶν μικρῶν ζωηρῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τῆς προϊστορικῆς μορφῆς του, ἐπλανᾶτο κάτι τι ὡς μειδίαμα.

Ἔπειτα ἔδρεψαν ἀπὸ τὰ ἀγαπητά του ὀπωρικὰ καὶ του ἔδωκαν νὰ φάγῃ. Τὴν ἰδίαν τροφὴν συνεμερίσθησαν καὶ

ἐκεῖνοι πλήρεις χαρᾶς. Ἀπομακρυθέντες κατόπι πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ ρυακίου, ἕκαστος χωριστά, ἔκαμαν τὴν τουαλέταν των καὶ ἀνεπαύθησαν ἐπὶ δύο ὥρας, χωρὶς νὰ δυνηθοῦν ὅμως νὰ κλείσουν μάτι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἡ χαρά των ἦτο ἀκράτητος. Ὡμιλοῦσαν, ἐγελοῦσαν, ἔλεγαν ἀστεῖα μεταξύ των. Ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα ἐχόρευαν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν των, καὶ ὁ καλὸς Γολιάθ, παρακολουθῶν μὲ πατρικὸν βλέμμα τὰς ἐκδηλώσεις αὐτὰς τῆς χαρᾶς, ἐφαίνετο συμμεριζόμενος βαθύτατα τὴν εὐτυχίαν των.

Ἐπὶ τέλους ἐξεκίνησαν καὶ πάλιν, ἀνελθόντες καὶ οἱ πέντε ἐπὶ τοῦ Γολιάθ, διότι κατὰ τὰς πρώτας αὐτὰς ἡμέρας ἔπρεπε νὰπομακρυνθοῦν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Ἀκκάδων. Ἐπανεῦρον μετ' ὀλίγον τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀφῆσῃ πρό τινων ἡμερῶν διὰ νὰ λοξοδρομήσουν πρὸς τὸ βουνόν, καὶ ἔκτοτε, ἐπιμένοντος εἰς τοῦτο τοῦ Γεράρδου, ἐβάδισαν σταθερῶς πρὸς νότον.

«Εἴμεθα ἀφεύκτως πλησίον εἰς τὴν Ζκμπέζην, ἐβεβαίωνεν ὁ Γεράρδος. Τὸ πολὺ πολὺ νὰπέχωμεν τριακόσια ἢ τετρακόσια χιλιόμετρα. Εἴδατε ποῦ κάμνει τώρα περισσότερη δροσιά, παρὰ εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ταγκανίκας; Δὲν εἶνε παράδοξον νὰ εὑρισκώμεθα εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην μοῖραν νοτίου πλάτους... Κυττάξετε τὸν χάρτην μου...»

Καὶ ἔδειξε τὸν χάρτην, τσαλακωμένον ὀλίγον καὶ κηλιδωμένον ἀπὸ τὰς περιπετείας ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ἀλλ' εὐαναγνωστον ἀκόμη, μὲ τοὺς χρωματισμοὺς εὐδιακρίτους, μὲ τὰς μοίρας τοῦ πλάτους, μὲ τὴν χιλιομετρικὴν κλίμακα, μὲ ὅλα.

«Ὁ χάρτης σου ὅμως δὲν εἰμπορεῖ νὰ μας δείξῃ ποῦ εὑρισκόμεθα, παρετήρησεν ἡ Κοραλία.

— Ἀκριβῶς, ὄχι βέβαια. Θὰ ἐχρειαζόμεθα ἕνα ἐξάντα διὰ νὰ πάρωμεν τὸ ὕψος τοῦ ἡλίου, καὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἔχομεν τὸ ἐργαλεῖον αὐτό, δὲν ἠξεύρομεν καὶ τὴν ἀκριβῆ ὥραν τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρισκόμεθα. Ὁπωσδήποτε, καθὼς γνωρίζεις, μὲ τὸν πρόχειρον ἐξάντα μου, κατασκευασμένον ἀπὸ καλάμια, προσπαθῶ κατὰ τὸ μεσημέρι νὰ προσδιορίσω ἐπάνω κάτω τὸ ὕψος τοῦ ἡλίου. Ὅλα αὐτὰ ὅμως εἶνε κατὰ προσέγγισιν. Ὁπωσδήποτε δὲν πιστεύω νὰ κάμνω λάθος περισσότερον ἀπὸ μίαν ἢ δύο μοίρας.

— Ὡραῖον πρᾶγμα ἡ ἐπιστήμη! εἶπεν ἡ Κοραλία μὲ κάποιαν εἰρωνείαν. Μ' ἐφώτισες ἀρκετὰ μὲ τοὺς χάρτας, μὲ τοὺς ἐξάντας καὶ μὲ τὰς μοίρας. Δέν μου χρειάζεται τώρα τίποτε ἄλλο..

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΗΚΟΣΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ 6 ΕΙΚΟΝΩΝ

Παρατηρήσατε τὰς προκειμένας ἓξ εἰκόνας, τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης, μὲ προσοχήν. Θὰ ἴδητε ὅτι *χωρὶς λόγια* διηγοῦνται ὁλόκληρον ἱστορίαν. Λοιπόν, τὴν ἱστορίαν αὐτὴν σεῖς θὰ τὴν διηγηθῆτε *μὲ λόγια*, μὲ ἄλλους λόγους θὰ συνθέσετε ἓν ΔΙΗΓΗΜΑ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἓξ αὐτῶν εἰκόνων.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ μὴ περιέχῃ *πλέον ἀπὸ 850 λέξεις* (ὀλιγωτέρας ναί, περισσοτέρας ὄχι).

2. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ στείλουν τὸ διήγημά των ἐγκαίρως ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου τὸ βραδύτερον. Τὰ ἐκπρόθεσμα ἀποκλείονται.

3. Ἀνωθεν τοῦ διηγήματος παρακαλοῦνται οἱ διαγωνιζόμενοι νὰ γράψουν τὰς λέξεις «*Διαγωνισμὸς ἑξηκοστός*,» κάτωθεν δὲ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των, τὴν χρονολογίαν, τὸ ἀληθές ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμόν των. (Ἂν ἔχωσι καὶ θέλωσι νὰ διαγωνισθῶσιν ὑπὸ ψευδώνυμον.)

4. Βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθῶσι τὰ συνήθη εἰς πάντας τοὺς μεγάλους Διαγωνισμούς, περὶ ὧν βλέπε εἰς τὸ σ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (Φυλλάδιον 1—2 ἐ. ἔ. σελ. 13).

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

(Γερμανικὸ παραμύθι.)

Μιὰ καλοκαιρινὴ αὐγούλα, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ, τὸν καιρὸν ἀκριβῶς ποῦ ἀνθίζουν τὰ ἀραποσίτια. Ὁ ἥλιος ἐλαμποκοποῦσεν, ἀνατέλλωντας ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ, τὸ πρωϊνὸ ἀεράκι ἐσφύριζε χαϊδεύωντας τὰ στάχυα, οἱ κορυδαλοὶ ἐκελαδοῦσαν 'στὸν ἀέρα, ἡ μέλισσες ἐβομβοῦσαν 'στἀνθισμένα καλάμια τοῦ ἀραπόσιτιοῦ, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχαν 'στὴν ἐκκλησιά τοῦ χωριοῦ μὲ τὰ κυριακάτικά των. Τέλος πάντων ὅλα καὶ ὅλοι ἦσαν περίχαροι, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ σκαντσόχοιρος.

Ἀλλά, μὴ ἔχωντας ὁ σκαντσόχοιρος τί ἄλλο νὰ κάμη, ἐκάθητο 'στὴν αὐλόθυρα τῆς καλύβας του καὶ ἐτραγουδοῦσεν ὅπως ἠμποροῦσε καλλίτερα τὸ συνηθισμένο γρί-ου, γρί-ου, τὸ τραγουδάκι του. Ἐνῷ ὅμως ἐτραγουδοῦσε, τὴν ὥρα ποῦ ἡ γυναῖκά του ἔλουζε μεσ' 'στὴν καλύβα των καὶ ἔντυνε τὰ παιδάκια των, τοῦ κατέβη ἡ ἰδέα νὰ τρέξη 'στὸ γειτονικὸ μποστάνι γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς πᾶνε τὰ γ ο γ γ ύ λ ι α του. «Λόγος κ' ἔργος» ὁ σκαντσόχοιρος τραβᾷ τὸ πορτόφυλλο καὶ φεύγει 'στὰ τέσσερα. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποῦ προσπερνῶντας τὸ μικρὸ φράκτη, θὰ ἔμβαινε 'στὸ μποστάνι, τοῦ βγαίνει ἐμπρός του ἕνας λαγός, πηγαίνωντας βιαστικὸς κι' αὐτὸς νὰ ἰδῇ τὰ λ α χ α ν ι κ ά του 'ς τὸ ἴδιο ἐκεῖνο λιβαδάκι.

Ὁ σκαντσόχοιρος, καθὼς τον εἶδε, τὸν ἐκαλημέρισε σάν φίλος μὲ ὅλη τὴν εὐγένεια· ἀλλὰ ὁ λαγός, ποῦ ἐθάρρεψε πῶς γιὰ νά τον χαιρετίση ὁ σκαντσόχοιρος βέβαια θὰ ἦταν σπουδαῖο πρόσωπο, καὶ ἀπὸ φυσικό του, ἐπειδὴ ἦτον φαντασμένος καὶ ὑπερήφανος, δὲν ἐχαιρέτισε τὸν σκαντσόχοιρον, ἀλλά, μὲ περιγελαστικὸ χαμόγελο, τοῦ εἶπε :

— Πῶς τὸ 'πάθατε νά μας κοπιάσετε ὥς ἐδῶ ;

— Κάμνω τὸν περίπατό μου, ἀποκρίθηκεν ὁ σκαντσόχοιρος.

— Τὸν περίπατό σου ! εἶπεν ὁ λαγὸς γελῶντας· μά, μοῦ φαίνεται, πῶς θἄλλαξες ποδαράκια. . .

Τὰ πειρακτικὰ αὐτὰ λόγια ἐθύμωσαν παραπολὺ τὸν σκαντσόχοιρον· καὶ εἶχε δίκαιον, γιατὶ ποτέ του δὲν εἶχε παρατήρηση τὴν ἔλλειψιν αὐτήν, ποτέ, ἀφοῦ ἐγεννήθηκεν αὐτὸς καὶ ὅλοι των μὲ στραβόκυρτα ποδαράκια. Θυμωμένος λοιπὸν εἶπεν εἰς τὸν λαγόν :

— Καὶ σοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸν νοῦν σου, ὅτι τὰ ποδάρια σου πετοῦν καλλίτερα ἀπὸ τὰ δικά μου ;

—Ἔτσι λέω ! ἀποκρίθηκεν ὁ λαγός.

— Θά το ἰδοῦμε· ἐγρύλλιξεν ὁ σκαντσόχοιρος· στοιχηματίζω, ὅτι ἂν παρατρέξωμε, θὰ μείνης ... πίσω.

— Μὲ τὰ στραβοχάνια σου ; μὴ μας κοροϊδεύης, εἶπεν ὁ λαγός. Ἀλλὰ ἂς εἶνε, ἀφοῦ το θέλης, δέν σου χαλῶ τὸ χατῆρι. Τί θὰ βάλωμε στοίχημα ;

— Ἕνα εἰκοσάφραγκο καὶ μιὰ μποτίλλια κονιάκ, εἶπεν ὁ σκαντόχοιρος.

— Σύμφωνοι, εἶπεν ὁ λαγός· τόκα ! Καὶ ἂς μὴν ἀργοῦμε· αὐτὸ ἐδῶ τὸ χωράφι ἂς γίνη στάδιό μας.

— Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, εἶπεν ὁ σκαντσόχοιρος· δὲν ἐτσίμπησα τίποτε ἀκόμη· εἶνε πρωΐ· θὰ πάω μιὰ στιγμούλα 'ς τὸ σπίτι μου, καὶ θὰ πάρω κάτι τι, νὰ στηλωθῶ· σὲ μισὴ ὥρα ἔφθασα.

Ὁ λαγὸς ἔμεινε σύμφωνος καὶ ὁ σκαντσόχοιρος τραβᾷ γιὰ τὸ σπιτάκι του. Στὸ δρόμον ὅμως ποῦ ἐπήγαινε, ἐσκέπτετο : «Ὁ κὺρ λαγὸς τὤχει ρίξη βαρειά, δέν τον μέλει, θαρρῶντας ὅτι μὲ τὰ μακρυά του ποδάρια, θά με προσπεράση· μὰ ποῦ νὰ ξέρη τί θά του σκαρώσω· μᾶς κάμνει τὸν ἔξυπνο, ἀλλὰ εἶνε κ ο υ φ ι ο κ ε φ α λ ά κ η ς πρώτης τάξεως, καὶ θὰ την πάθη.»

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἀγαπᾶτε τοὺς ἁπλοὺς καὶ ταπεινοὺς ἀνθρώπους. Ἂν δὲν ἔχουν ἀνάπτυξιν, ἔχουν ὅμως αἰσθήματα. Ποῖον ἀπὸ τὰ πολυτελῆ ἄνθη τῶν θερμοκήπων καὶ τῶν αἰθουσῶν ἔχει τὸ ἄρωμα, μὲ τὸ ὁποῖον εὐωδιάζει τὰς ἀθηναϊκὰς ἐξοχὰς ἡ ἁπλῆ Ἀγριοβιολέττα ;

* * *

Ὁ Ἀπότομος Βράχος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θραύεται τὸ Ἀφρισμένον Κῦμα, εἶνε ἡ θέλησις, εἶνε ὁ ἰσχυρὸς χαρακτήρ, ὁ ὁποῖος μένει ἀκλόνητος πρὸ τῶν δεινῶν περιστάσεων, εἰς τὰς τρικυμίας τῆς ζωῆς.

Τὸ εἶπε καὶ ὁ Σολωμὸς εἰς ἕνα τοῦ στίχον ἀθάνατον :

Ἡ δύναμίς σου πέλαγο, κ' ἡ θέλησί μου [βράχος !

* * *

Γελοῖος ποιητής, θέλων νὰ εὐφυολογήση, ἠρώτησε κάποτε νεαρὸν ἰατρόν :

— Ἰατρέ, μήπως θεραπεύετε καὶ τὰς Μούσας ;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἑτοίμως ὁ ἰατρός. Ὕστερ' ἀπὸ τὰ τόσα τραύματα ποῦ ταις ἐδώσατε, οὔτε ὁ καλλίτερος ἰατρὸς δὲν ἠμπορεῖ ν ά τ α ς θ ε ρ α π ε ύ σ η.

Ἰδοὺ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἔδιδε ποτέ, ἂν ὡμίλει μὲ μίαν ἀληθῆ Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν.

* * *

Φαντάσου νὰ ξεχάσης τὄνομά σου καὶ νὰ ἐρωτᾷς ; «Πῶς με-λένε ... μὰ πῶς μὲ λένε;...» Ἔ, τότε Ἀντίο Μαστέλλο !..

Ο. ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν Δενδροστοιχίαν.

— Μαμμά, μὲ ἀφίνεις νὰ πάγω νὰ παίξω μ' ἐκεῖνα τὰ παιδιά ;

— Ὄχι, Γιάγκο μου· αὐτὰ εἶνε παληόπαιδα, εἶνε πολὺ κακὰ παιδιά. . .

— Τότε, μαμμά, μὲ ἀφίνεις νὰ πάγω νά τους σπάσω τὰ μοῦτρα ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου

* * *

Κόδρος : — Διατί ἔγιναν τὰ πουλιά ;

Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας : — Διὰ νά τα τρώγουν οἱ ἄνθρωποι ;

Κόδρος : — Καὶ οἱ ἄνθρωποι ;

Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας (μετὰ πολλὴν σκέψιν :) Διὰ νὰ τρώγουν τὰ πουλιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίνου Ταρασκώνης

* * *

Ἡ μικρούλα Ζέννη εἶνε πολὺ ἀνυπόμονη καὶ θέλει ἅμα ζητήση κάτι τι, νὰ τῆς το φέρουν ἀμέσως.

Μίαν ἡμέραν ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν ἀδελφήν της ἕνα ποτῆρι νερό.

— Μὰ γιατὶ ἄργησες ἔτσι ; τὴν ἐρωτᾷ, ὅταν τῆς το ἐπῆγε

— Μά, Ζέννη μου, οὔτε ἕνα λεπτό, δὲν ἔκαμα !

— Τί ; ! ἐσὺ ἔκαμες μιὰ δραχμή, ὄχι ἕνα λεπτό ! . . .

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χλόης τοῦ Κηφισσοῦ [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΥΞΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ.— ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΝΕΑΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

ΠΟΛΛΟΙ ἐκ τῶν φίλων μου μοῦ γράφουν αὐτὰς τὰς ἡμέρας καὶ με προτρέπουν νὰ θέσω καὶ πάλιν ὑπὸ Ψηφοφορίαν τὸ ζήτημα τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου. Φέτος, λέγουν, ποῦ εἴμεθα περισσότεροι, ὑπάρχει πολὺ μεγαλητέρα ἐλπὶς νὰ ἐπιτύχη τὸ σχέδιον, ἂν μάλιστα τὸ περυσινὸν πάθημα μᾶς ἔγινε μάθημα· καὶ ἂν ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὴν εἰς 16 σελίδας αὔξησιν μετ' ἐξωφύλλου, διπλασιαζομένης ἀποτόμως τῆς συνδρομῆς, — πρᾶγμα βαρὺ διὰ τοὺς περισσοτέρους, — καὶ περιορισθῶμεν εἰς μίαν μικροτέραν αὔξησιν τοῦ φύλλου μετὰ τῆς ἀναλόγου αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς. Οὕτως ἄλλοι μὲν ζητοῦν δώδεκα σελίδας μὲ συνδρομὴν 10 φρ. ἄλλοι δὲ δεκαέξ σελίδας ἄνευ ἐξωφύλλου, μὲ συνδρομὴν 12 φρ.

Τί νά σας εἴπω ὅμως, παιδιά μου ! Εἶμαι ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὸ Ἀποτέλεσμα τῆς περυσινῆς Ψηφοφορίας, καὶ διστάζω πολὺ πολὺ νὰ κάμω καὶ φέτος τὴν ἰδίαν ἀπόπειραν. Πρὸς τί νὰ κάμωμεν πάλιν τόσην φασαρίαν, καὶ νὰ θυσιάσωμεν τόσον καιρόν, καὶ νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς ἔξοδα προκηρύξεων καὶ ἀγγελιῶν καὶ ἐπιστολῶν; Διὰ νὰ καταλήξωμεν εἰς ἓν μηδενικὸν καὶ εἰς νέαν ἀπογοήτευσιν ; Δὲν ἐμάθαμεν, ὅτι ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν περισσοτέρων σταματᾷ πρὸ τῆς δράσεως, καὶ ὅτι ἡ ἀδιαφορία τῶν δυναμένων νὰ ψηφίσουν ὑπὲρ τῆς προτάσεως εἶνε τὸ ἀνυπέρβλητον πρόσκομμα ; . . . Πέρυσι ἐψήφισαν τὴν αὔξησιν τετρακόσιοι· φέτος, ἔστω, εἰμπορεῖ νά την ψηφίσουν ὀκτακόσιοι. Ἀλλὰ μήπως ἀρκοῦν καὶ τόσοι ;

Πάλιν, εἰμπορεῖ καὶ νἀπατῶμαι. Φέτος εἰμπορεῖ νὰ ἤλλαξαν τὰ πράγματα. Τίς οἶδε ! Τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον εἰς τὸν κόσμον . . . Διὰ τοῦτο θὰ ἤθελα πολὺ νἀκούσω καὶ τῶν ἄλλων φίλων μου τὴν γνώμην. Τί λέτε ; Νὰ τεθῇ καὶ πάλιν ὑπὸ ψηφοφορίαν τὸ ζήτημα τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου ;

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔγινεν εἰς τὸ Ἀρσάκειον ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ Ραλλείου, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἡ φίλη μου **Βεργινία Λυκιαρδοπούλου.** Τὴν συγχαίρω ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της καὶ ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν της διὰ νὰ την δημοσιεύσω.

Εἶδα, φίλε *Θαλασσινέ,* εἰς τὰς σαμιακὰς ἐφημερίδας τὰ περὶ τῶν μεγάλων προόδων τοῦ ἐν Σάμῳ ἐμπορικοῦ Λυκείου τοῦ κ. Σπειρίδου, καὶ ἐχάρην, διότι εἶνε τὸ Σχολεῖον εἰς τὸ ὁποῖον φοιτᾷς καὶ μορφώνεσαι καὶ σύ. Πραγματικῶς εἶνε ἄξιος εὐγνωμοσύνης ὁ κ. Σπειρίδης, ὁ ὁποῖος ἐπλούτισε τὴν πατρίδα σας μ' ἓν ἵδρυμα τόσῳ πρακτικὸν καὶ τέλειον εἰς τὸ εἶδός του.

Ἡ κρίσις τοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Μεταφράσεως ἀνεβλήθη διὰ τὸ προσεχές, διότι δὲν ἐπρόφθασα νά την τελειώσω. Ἂς το ἀκούσουν οἱ μικροὶ ἀνυπόμονοι, οἱ ὁποῖοι μ' ἐζάλισαν μὲ τὰς ἐρωτήσεις των.

Ποῖος εἶνε ὁ ἀφηρημένος, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε 12 ὀρθὰς λύσεις τοῦ 20οῦ φυλλαδίου, χωρὶς ὄνομα, χωρὶς ψευδώνυμον, χωρὶς ἡλικίαν, χωρὶς τόπον διανομῆς ; Μὰ ποῖος εἶνε ; Ἂν ἦτο προσεκτικώτερος, δὲν θὰ ἔχανε 12 λύσεις.

Τὸ ψευδώνυμον *Παραδείσιον Πτηνόν*, φιλτάτη ***Μάρθα Ἀθ. Κόλλα,*** ἀνήκει εἰς ἄλλον φίλον μου, καὶ πρέπει νὰ μου στείλης ἄλλα ψευδώνυμα νά σου ἐγκρίνω κανέν.

Ὑποφώσκουσα Ἠώς, αὐτὸ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου. Μὲ μεγίστην μου λύπην ἔμαθα κ' ἐγὼ τὸ δυστύχημα τοῦ φίλου μας ***Ἡρακλέους Ἀναστασιάδου***, δηλαδὴ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς καὶ πολυτίμου πατρός του.

Ἔλαφος τῶν Δασῶν, χαίρω ποῦ θά μου γράφης τώρα τακτικά· Ἀλλὰ διατί βιάζεσαι τόσον καὶ κάμνεις δυσανάγνωστα τὰ γράμματά σου ; Ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν διαλόγων καὶ τῶν κωμῳδιῶν.

Σ' εὐχαριστῶ, ***Καρδία ὑπὸ Πέτραν***, διὰ τὸ Ξεσπάθωμα «Ὑπὲρ Πατρίδος». Τί νομίζεις ; δὲν θά το ἀναγνώσουν καὶ μεγάλοι αὐτὸ τὸ ἔργον ; Εἶνε, φίλη μου, δι' ὅλας τὰς ἡλικίας. Ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολύ.

«Ποῖον ὄνομα θὰ ἐλαμβάνατε, ἂν ἡ ἐκλογὴ ἀφίνετο εἰς ὑμᾶς ;» εἶνε μία ἐρώτησις τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ***Παρνασσὸς*** —γράφων πρὸς τὸν ***Ἐμπεδοκλέα***, — ἀπαντᾷ: «Ὁ ἄνθρωπος τιμᾷ τὸ ὄνομά του, καὶ θὰ τιμήσω τὸ ἰδικόν μου.» Εὖγε, παιδί μου ! Λάβε καὶ [ΕΞ] διὰ τὴν ἀπάντησίν σου αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἤρχισες καὶ νὰ ἐφαρμόζῃς, ἀπόδειξις δὲ τὸ Βραβεῖόν σου εἰς τὴν 8ην Κυριακήν. Οὕτω νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ τιμᾷς πάντοτε τὄνομά σου. Ὅσον διὰ τὴν συνωμοσίαν, ἔννοιά σου· δὲν θὰ εἴπω τίποτε. . .

Νέε Ἡρακλῆ, χαίρω ποῦ ἔλυσες τὴν μακρὰν αὐτὴν σιωπήν, τελοσπάντων ! Εἰς οὐδένα χρεωστεῖς τετράδιον Μ. Μυστικῶν. Ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα, σοῦ ἀπαντᾷ δὲ ὅτι δέχεται ὅ,τι καὶ νὰ εἶνε. Ὁ τόμος κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.

Ὡραιόταται αἱ ἐντυπώσεις σου, ***Ἐξόριστε Ἁρματωλέ***, ἐκ τῆς Ἀγγελίας τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος». Ἔλαβα καὶ τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολὴν καὶ συνεμορφώθην.

Ἀλήθεια, ***Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου***, πρέπει νὰ φυλαχθῶμεν πολὺ ἀπὸ τὸ νερόν, εἰς τὴν κρίσιν τῆς 9ης Κυριακῆς, διότι εἶνε ἡ σειρά του νά μας πολεμήση. Ἂν ἐγίνετο ἡ κρίσις τὸ καλοκαῖρι, δὲν θὰ ἦτο φόβος μὲ αὐτὴν τὴν λειψυδρίαν· ἀλλὰ θὰ γίνῃ τὸ φθινόπωρον, ἀκριβῶς δηλαδὴ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν. Θεὸς φυλάξοι! . . . — Ηὐχήθην ἐκ καρδίας ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας σου εἰς τὰς διπλωματικὰς ἐξετάσεις.

Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου [ΕΕΕ] διὰ τὰς δύο ὡραιοτάτας ἐπιστολάς σου καὶ διὰ τὸ ποιηματάκι σου εἰς τοὺς περιπάτους τοῦ κ. Φαίδωνος. Κρῖμα ποῦ δὲν ἔχω τόπον νά το δημοσιεύσω !

Μὲ τί εὐκολίαν γεμίζει τὰς σελίδας, ὅταν ἔχῃ χαράν, ὁ φίλος μου ***Θεαγένης*** ! Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν εἶνε ὅλος χαρά, καὶ μὲ τὸ δίκηο του. Πρῶτον ἐπῆρεν ἕνα μεγάλο-μεγάλο ἄριστα εἰς τὰς ἐξετάσεις του· ἔπειτα ἐγνώρισε καὶ τὸν ***Εὐφορίωνα***, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν ἐν Κων/πόλει διαμονήν του, μετέβη ἐπίτηδες πρὸς συνάντησιν τοῦ φίλου του, καὶ οὕτω ἐγνωρίσθησαν καὶ ἐκ τοῦ πλησίον οἱ μόνον μακρόθεν δι' Ἀλληλογραφίας γνωριζόμενοι. Ὡραιότατα μοῦ περιγράφει τὴν συνάντησιν αὐτὴν ὁ ***Θεαγένης***, καὶ προσθέτει : «Καὶ τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν εἰς σὲ τὴν ὀφείλω. Διὰ τοῦτο καὶ δι' ἄλλα πολλὰ λέγω, ὅτι ὅστις θέλει νὰ ζήση εὐτυχῆ νεανικὸν βίον, πρέπει νὰ ἔχῃ φίλην τὴν Διάπλασιν.»

Ἔχεις πολὺ εὐγενῆ αἰσθήματα, ***Φιλοσοφικὲ Λίθε***, καὶ ἓν τῶν εὐγενεστέρων εἶνε ἡ πρὸς τοὺς διδασκάλους ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα θὰ κάμης ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς τὴν πατρίδα σου. Εἰπὲ εἰς τὴν ἀδελφήν σου ὅτι ἀναμένω νά μου γράφη. Εἰς τὴν ἐρώτησίν σου περὶ τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος» σοῦ ἀπαντῶ ναί.

Μοῦ ἐπροξένησες μεγάλην χαράν, ***Ἰωάννη Πανοῦσε***, μὲ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐγχειρίσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη ὁ προσφιλής μας ***Δημήτριος***. Ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Ὕψιστος, ὁ ὁποῖος εἰσήκουσε τὰς εὐχάς μας.

Εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον Μεσολογγίου κάποιος ἔρριψεν ἐπιστολὴν δι' ἐμὲ μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον. Ἂς φροντίσῃ νά το συμπληρώσῃ διὰ νά την λάβω.

Κατενθουσιασμένοι οἱ φίλοι μου ὅλοι μὲ τὸ διπλοῦν φυλλάδιον, μὲ τ' Ἀποτελέσματα τῆς 8ης Κυριακῆς καὶ μὲ τὴν Ἐρώτησιν τῆς 9ης, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ἀπαντήσεις ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται βροχηδόν.

« ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ »

Οἱ συνδρομηταὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐγγράφωνται ἀλλεπάλληλοι καὶ νά μου γράφουν ἐνθουσιωδεστάτας ἐπιστολὰς περὶ τοῦ νέου τούτου τόμου τῆς Βιβλιοθήκης μας. Μὴ ἔχουσα σήμερον τόπον διὰ τὰς ἄλλας, θὰ περιορισθῶ εἰς τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν τοῦ ***Φλοίσβου τοῦ Εὐξείνου*** [Ε], ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει :

«Πίστευσε, ὅτι καὶ τὴν περίληψιν τῆς ὑποθέσεως ἂν δὲν μας ἔδιδες, ἐγὼ δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ ἐγγραφῶ. Ἔχω τόσην πεποίθησιν εἰς τὴν ἐκλογήν σου, ὥστε εὐθὺς θὰ ἔκαμνα τὴν ἐξῆς σκέψιν : «Ἀφ' οὗ ἡ Διάπλασις τὸ ἐξέλεξεν, εἰμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ὡραῖον ; Καὶ ἀφ' οὗ ἤρεσεν εἰς τὴν Διάπλασιν, εἰμπορεῖ νὰ μὴ ἀρέσῃ καὶ εἰς ἐμέ ;» — Ἔπειτα μόνον ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος τίτλος ***Ὑπὲρ Πατρίδος***, θὰ ἤρκει νά με σαγηνεύσῃ καὶ νά με ἐνθουσιάσῃ. . . . Σοῦ ἐσωκλείω λοιπὸν 5 φρ. διὰ νά μου το ἀποστείλῃς μόλις ἐκδοθῇ χρυσόδετον, διότι τοιαῦτα βιβλία ἔτσι πρέπει νά τα ἔχωμεν.»

Ἡ Μαύρη Βίβλος : Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔμεινεν ἐντελῶς ... λευκή.

Ἡ Μαγικὴ Εἰκών : Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἴδωμεν τοὺς πρώτους λύτας τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : ***Συναχωμένον Ποντικὸν*** (Π. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα· πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου·) ***Βαρῶνον τῆς Σόρου*** (Β. Σ. σοῦ ἐξέλεξα ἀπὸ τὰ προτιμώμενα· γράφε μου·) ***Παρθενικὴν Καρδίαν*** (Μ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα, διότι τὸ μὲν 1ον δὲν ἦτο δυνατόν, τὸ δὲ 5ον ἀνῆκεν εἰς ἄλλην· λοιπὸν σὲ ἀναμένω νὰ λάβῃς μέρος εἰς ὅλα, καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν σου·) ***Κόκκινο Καπελάκι*** (Λ. Κ. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα·) καὶ ***Μικρὸν Πανοῦργον*** (Δ. Ε.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : ὁ ***Μικρὸς Πιανίστας*** ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν ***Μυλάρδον*** — ἡ ***Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου*** ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν ***Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*** · τὸ δὲ ***Πλὶκ Πλὰκ*** μὲ τὸν ***Δελφῖνα τοῦ Εὐξείνου*** —ὁ πτωχὸς μαθητής, ὁ ἐγγραφεὶς ὑπὸ τοῦ ***Εὐφορίωνος***, εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως τὸν εὐεργέτην του· —ὁ ***Υἱὸς τῆς Πηλίου*** καὶ ὁ ***Μικρὸς Κατεργάρης***, ἀναχωροῦντες διὰ τὸ θέρος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀποχαιρετοῦν πάντας τοὺς ἐν τῇ Διαπλάσει φίλους των —ὁ ***Ναυτόπαις*** ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ ***Ἑλληνικοῦ Αἰσθήματος*** —τὸ ***Σκῆπτρον τοῦ Διὸς*** ἐρωτᾷ τὸ ***Ἥσυχο Ἀεράκι*** διατί δὲ ἔλαβεν ἐπιστολήν του, ζητεῖ δὲ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ ***Λουλοῦδι τοῦ*** Βουνοῦ — ἡ ***Μιμόζα*** (συνδρομητής) ζητεῖ ἀλληλογραφίαν γερμανιστί, χάριν ἐξασκήσεως, μὲ ἕνα ἐκ τῶν συνδρομητῶν, ὅποιος θέλῃ· — τὸ ***Ἰόνιον Πέλαγος*** ζητεῖ ἀπὸ τοὺς φίλους μου Γνώμας ἰδιογράφους διὰ τὸ Λεύκωμά του· — ἡ ***Κρατησίκλεια*** δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς ***Ἑλληνοπούλας*** προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· — ὁ ***Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ*** ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν ***Νεαρὸν Ζωγράφον*** — ἡ ***Αἰγιναία Ἀθηνᾶ*** ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς ***Χειμωνιάτικης Λιακάδας*** καὶ τοῦ ***Ψαρόμυαλου*** — ὁ ***Ναύαρχος Θερβέρας*** πληροφορεῖ τὸ ***Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον*** ὅτι τἀρχικά του εἶνε Κ Π — Πολλοὶ φίλοι μου συλλυποῦνται τὸν ***Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας***, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του· — ἡ ***Χειμωνιάτικη Λιακάδα*** καὶ ἄλλοι ἀμέτρητοι συγχαίρουν τὸν ***Παρνασσὸν*** διὰ τὸ βραβεῖόν του.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : ἡ ***Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ*** μὲ τὸν ***Πιστὸν Σύμμαχον*** καὶ ***Ναυτοποῦλαν*** — ὁ ***Ναύαρχος Θερβέρας*** μὲ τὸ ***Ἄσε με-κάτω Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*** καὶ ***Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*** — ὁ ***Ταμερλάνος*** μὲ τὸν ***Ψαρόμυαλον, Κόδρον*** καὶ ***Ἄγριον Κρῖνον*** — τὸ ***Ἑωθινὸν*** Ἄστρον μὲ τὸ ***Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, Εἰρήνην Σκούφου*** καὶ ***Μερόπην Μαρίνου*** — ὁ ***Σπῦρος Ι. Τρακάκης*** μὲ τὸ ***Διαβολάκι***, Ἄνθος ***τῆς Ἰαπωνίας*** καὶ ***Ἐξόριστον Ἑλληνίδα*** — ὁ ***Φιτ-Μοῦ-Λῆ*** μὲ τὸ Ἀρχιζιζάνιον, ***Ποταμὸν Εὐρώταν*** καὶ ***Πὶκ-Νίκ*** — ὁ ***Μακρολέλεκας*** μὲ τὸν ***Φασαρίαν, Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*** καὶ ***Καρυάτιδα*** — τὸ ***Ὀνειροπόλων Καταφύγιον*** μὲ τὸν ***Καπετὰν Γιακουμῆν, Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*** καὶ ***Μικρὸν*** Κατεργάρην — ἡ ***Κοραλία Μασσαὶ*** μὲ τὴν ***Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, Νεράϊδαν τῆς Λίμνης*** καὶ ***Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*** — τὸ ***Ἀειθαλὲς Ῥόδον*** μὲ τὴν ***Χρυσόπτερον Ἐλπίδα*** καὶ ***Μικρὸν Τυμπανιστήν*** — ὁ ***Καραγκιόζης*** μὲ τὸν ***Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*** καὶ ***Θαλασσοποῦλαν*** — τὸ ***Ὠχρὸν Λυκόφως*** μὲ τὸν ***Τρεχαγυρευόπουλον***. ***Ταπεινὸν Ἴον*** καὶ ***Χιωτοποῦλαν*** — ἡ ***Ἀνθισμένη Ῥοδωνιὰ*** μὲ τὴν ***Γλυκεῖαν*** Ἀνάμνησιν, ***Ναυτόπαιδα*** καὶ ***Χιωτοποῦλαν*** — ἡ ***Φεγγόβολη Αὐγοῦλα*** μὲ τὴν ***Ναυτοποῦλαν τῆς*** Ἄνδρου, ***Ἄχολο Περιστέρι*** καὶ ***Ἀτυχῆ*** — ὁ **Ἀρχιτυρα-**

ξίας μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*. *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν* καὶ *Στρατηγὸν Ρίο δὶ Κουτεντέζ* — ἡ *Ἀθῶα Ποιμενὶς* μὲ τὴν *Χρυσόπτερον Ἐλπίδα*. *Χρυσοῦν Στέφανον* καὶ *Ἀδελφὸν τῆς Ταϋγέτης* — τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* μὲ τὸν *Κισσόν*, *Ρωμηοπούλαν* καὶ *Λουκίαν Κουντουριώτου* — ὁ *Μολυβένιος Στρατιώτης* μὲ τὸν *Δοξίαν*, *Ἱππότην Μαντζουράνα* καὶ *Θεοφανώ* — ἡ *Κρατησίκλεια* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ *Φτερωτὴν Βαρκούλαν* — ὁ *Χαρτοπόλεμος* μὲ τὴν *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας* — ὁ *Ἄνθινος Στέφανος* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Γουλιέλμον Τέλλον* — ἡ *Ἀνθεμὶς* μὲ τὸ *Χιονισμένο Δενδράκι*, *Μενεξεδένιαν* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* — ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* μὲ τὸ *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* — ἡ *Μιμόζα* μὲ τὸν *Κάλυκα Ρόδου*, *Ἐλπιδοφόρον* καὶ *Ποιήτριαν Σαπφώ* — ἡ *Ἐρυθρὰ Θάλασσα* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* — ὁ *Χρισόφορος Μιχαηλίδης* μὲ τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος*, *Ἀρχιναυάρχον Θεμιστοκλέα* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* — ὁ *Θεαγένης* μὲ τὴν *Τελευταίαν Χελιδόνα*, *Ναυτόπαιδα* καὶ *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκόνης* — ὁ *Λευκόπτερος Ἄγγελος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Τρομερὸν Γίγαντα* — ἡ *Δεσποινὶς Σατωβριάνδου* μὲ τὸν *Στρατηγὸν τοῦ Βατερλῶ*, *Ἀρχικοντούλιαναν* καὶ *Φασουλογέννητον* — ἡ *Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξις* μὲ τὸν *Στρατηγὸν τοῦ Βατερλῶ* καὶ *Βαρκούλαν τοῦ Φαλήρου* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ὀρέων* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Σαφὼ Πετταλίν* — ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* μὲ τὴν *Ἐλίζαν Γένευξερ*, *Ὡραίαν Κέρκυραν* καὶ *Ὡραίαν Τεργέστην* — ἡ *Ἀνθριάνα Ν. Βλασσοπούλου* μὲ τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ*, *Ἀθηφάγον Στρουθοκάμηλον* καὶ *Κινέζον Δῆ* — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὴν *Φιλαμερικανίδα*, *Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον* καὶ *Ναυτοπούλαν*.

Σημείωσις. Μόνον ἀπὸ *τρεῖς* προτάσεις τοῦ καθενὸς ἐδημοσίευσα καὶ σήμερον.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Νικόλαον Δεκαβάλλαν*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* (νὰ ζήσῃς νὰ τὰ γιλιάσῃς· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν καλλιγραφίαν·) *Σέλευκον τὸν Κεραυνόν*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (σ' ἐνέγραψα εἰς τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» καὶ σου ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1894· ναί, εἰς τοιοῦτον σκοπὸν ἀπέβλεπα κ' ἐγώ, ἐκλέγουσα διὰ τὴν Βιβλιοθήκην μας τὸ πατριωτικὸν καὶ ἐνθουσιῶδες αὐτὸ ἔργον·) *Πάμισον* (σοῦ φαίνεται μικρὰ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς προθεσμία, διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν Λύσεων; μοῦ φαίνεται ἀρκετὴ διὰ νὰ στείλῃ κανεὶς τὰς λύσεις του καὶ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἀκόμη· ἐνεγράφης εἰς τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος»·) *Μυλόρδον* (ἀλληλογραφία μόνον μὲ ὁμοφύλους ἐπιτρέπεται· συγχαίρω τὴν ἐξαδέλφην σου *Ἀεροναυτοπούλαν* διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της εἰς τὰς ἐξετάσεις·) *Ἀγριοβιολέττων* (διόλου, διόλου δὲν μ' ἐνοχλοῦν αἱ συχναὶ ἐπιστολαί σου· ἀκεναντίας μάλιστα·) *Σοφίαν Β. Γαρόζη* (καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν ἐξοχήν·) *Ἐλαφρὰν Ἄκατον* (εὔχομαι περαστικὰ τῆς νενές σου·) *Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας* (εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς τὰς μὴ δημοσιευθείσας λύσεις καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃς· ἀλλὰ χρειάζεται προσοχή, διὰ νὰ μὴ χάσῃς καὶ ἄλλας·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (λυποῦμαι ποῦ δὲν θὰ δημοσιεύσω τὴν πληροφορίαν· ἀλλ' ἄκουσε διατί: οἱ παρακινούμενοι διὰ τετράδια εἶνε πολλοί, διότι τὰ παιδιὰ εἶνε ἀνυπόμονα· δὲν ἔχω τόπον λοιπόν· ἔπειτα πολλάκις ἔτυχε νὰ δημοσιεύσω παράκονα, ἐνῷ τὰ τετράδια ἦσαν εἰς τὸν δρόμον, ἢ καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῶν παραπονουμένων· διὰ τοῦτο ἀπεράσισα νὰ μὴ δημοσιεύω πλέον κανενός, παρὰ μόνον εἰς τὸ τέλος θὰ ἐκθέσω ὅλους τοὺς καθυστερήσαντας·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου·) *Βίκτωρα Ἐμμανουὴλ* (χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς φιλίας μας, καὶ ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ εἶσαι τακτικός· ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε πλέον συνδρομήτρια·) *Σφίγγα τῶν Θηβῶν*, *Μιμόζαν* (εὐχαρίστως· δὲν εἶνε ἀνάγκη ἀποζημιώσεως·) *Δυσύχαρτον*, *Θεὰν Ἀθηνᾶν*, *Σύρε κ' ἔλα*, *Ἀπότομον Ἀκτὴν* (νὰ ἤξῃς τοῦ ἀδελφοῦ σου περαστικά· πολὺ γρήγορα θὰ ἔχωμεν Δ ἀγωνισμὸν Φωτογραφίας.) *Μικρὸν Πιανίστραν* (κατενθουσιασμένον μὲ τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος»·) *Ἑλληνικὸν Ἀστέρα* (δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ὁ βαθμός σου θὰ εἶνε ἱκανοποιητικός·) *Πλὴν Πλὰν* (κ' ἐγὼ θὰ χαρῶ πολὺ νὰ σε ἴδω εἰς τὰς Ἀθήνας;) *Μικρὰν Πιανίστριαν* (θέλεις νὰλλάξῃς ψευδώνυμον; καὶ ποῦ εἶνε ἡ ἐρχμὴ διὰ τὴν ἀλλαγήν;) *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* (θὰ εἴχω εἰς τὸν *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* ὅτι εἰς τὸ σπίτι σου ἐνθουσιάσθηκαν ὅλοι μὲ τὴν εὐγενεστάτην μορφήν του· ἀσπάζομαι τοὺς ἀπελθόντας·) *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἐξετάσεις· ναί, ἀρκετὰ ἐπῆγες εἰς τὸ Σχολεῖον· ἀλλὰ νὰ μὴ παύσῃς νὰ καταγίνεσαι μόνη σου·) *Πάτροκλον Θεοφανίδην*, *Ναυτόπαιδα* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Βοσπόρου·) *Τελευταίαν Χελιδόνα* (περαστικὰ τὸ χέρι καὶ καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν Πρίγκηπον· φίλησέ μου τὰ ἀδέλφια·) *Ἀντίο Μαστέλλο*, *Ἀρηφίλον*, *Ἀμφιλύκην* (ἡ ὁποία α δὲν εὑρίσκει μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν, εἶμαι ἐν μέσῳ φίλων νὰναμιμνήσκεται πάντοτε τῆς φιλτάτης Διαπλάσεως, νὰ λέγῃ δὲ καὶ νὰ εὔχεται ὑπὲρ αὐτῆς τὰ βέλτιστα·) *Νέστορα Κ. Βαλτζῆν*, *Σκῆπτρον τοῦ Διὸς* (λοιπόν, καλὴν ἐπιτυχίαν!) *Μικρὰν Ἰάτρισσαν* (τί καλὰ ἂν ἤρχεσο εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ σε ἔχω πλησιέστερα· ἔχω εἰς τὴν δ ἀθεσίν σου τὰ περισσεύσαντα 3 φρ.) *Ἀγγεωρολογιώτατον* ([Ε] διὰ τὰ ὡραῖα ποῦ γράφεις «Ὑπὲρ Πατρίδος») *Ὄλπιν τὸν Γριπέα* [Ε] διὰ τὰς περιγραφάς σου· εὑρυέσταται αἱ Ἐπανορθώσεις Φράσεων·) *Φίλανθον* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Ἰουνίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν καὶ οἱ προσωρινῶς ἀποδημοῦντες συνδρομηταί, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ εἰς γραμματόσημον, διὰ τὴν ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 16 Αὐγούστου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κυλίεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

388. Λεξιγρίφος.

Ἐὰν γνωστὸν ἐπίρρημα γράψῃς μὲ κάποιαν βίαν,
Νῆσον μεγάλην θὰ ἰδῇς· εἰπέ μου ὅμως ποίαν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰτέας

389. Συλλαβόγριφος.

Ἂν λύσετε καὶ τοῦτο τὸ αἴνιγμα, ὦ λύται,
Μαζὶ μὲ γᾶ καὶ μύτη, ποιὰν χώραν θὰ εὑρῆτε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου

390. Κυβόλεξον.

1.—Ἡ τρικυμία με γεννᾷ, ὄχι ποτὲ ἡ γαλήνη.
2.—Θάλασσα, λίμνη, ποταμός, ρυάκιον καὶ κρήνη.
3.—Εἶνε τρελὴ καὶ ἀπ' αὐτὴν μὴν περιμένῃς τί.
4.—Ἂν εἶνε μαῦρος ἢ λευκὸς ὁ λύτης ἂς τὸ πῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Ν. Δημητριάδου [Ε]

391. Στοιχειόγριφος.

Ἑνὸς τῶν ποιητῶν μας ἀλλάζεις τὸ κεφάλι,
Καὶ μεσ' ἀπ' τὰ καρδία, μικρὴ μορφὴ προ- [βάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγεωρολογιωτάτου [Ε]

392. Μωσαϊκόν.

Ὁ Νότος καὶ ἡ Δύσις,
Ἀνατολή, Βορράς,
Ἡ ἀνθισμένη Φύσις
Τὸ Ὄρος, ἡ Κοιλάς,
Συστατικὰ σοῦ δίδουν
Νὰ σχηματίσῃς πόλιν
Μεγάλην, γνωστοτάτην
Εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζωηρᾶς Φλογός

393. Πυραμοειδές.

\+ Οἱ σταυραὶ ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς
★+★ =Ἀντωνυμία. [Εὐρώπης.
★★+★★ =Μετεωρολογικὸν φαινόμενον.
★★+★★ =Μέρος τοῦ προσώπου.
★★★+★★★★ =Ἀρχαῖος ποιητὴς ἕλλην.
★★★★+★★★★★—Ἀρχαία βασίλισσα κερσίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος

394. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8	=	Πτηνόν.
2 3 7 8	=	Μέρος νοσηρόν.
3 4 5 7 8	=	Πτηνόν.
4 3 8 7 8	=	Μέρος κατάφυτον.
5 2 4	=	Θεά.
6 4 3 4	=	Τροφή.
7 3 6 4	=	Βασίλισσα.
8 2 3 4 8	=	Φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταντάλου

395—397. Ἀστεῖα Παροράματα.

1.—Τὸ βιολίον εἶνε ἄλατος διδάσκαλος.
2.—Τὸ ὅσον εἶνε ἄνιθος.
3.—Ὁ Λάπων κακαρίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

398—Μαγικὸν γράμμα μετὰ διπλῆς Ἀκροστοιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, συμπλήρωσον ἄλλας τόσας λέξεις, ὧν τὸ μὲν ἀρχικὰ γράμματα κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν τόνομα νήσου, τὰ δὲ τρίτα τὸ ὄνομα Θεοῦ.

εἰκάς, δαυλός, νῆσος, οἶος, παῦσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπάμ-Μπούμ [ΕΕ]

399 Φωνηεντόλιπον.

λυ-θλ-κ ★★-θον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτὸς

400. Ἰνδικὸς Γρίφος.

φ 4 (οὐσιαστικόν), π 6 (ἐπίθετον), μ 9 (ῥῆμα) ο 1 (ἐπίρρημα), ρ 5 (ἐπίθετον).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φραγκλένου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Μαΐου ἐ. ἔ.

266. Λεωνίδας (λέων ἢ δάς).—267. Ἄπιον, ὄπιον.—268. Σέρβια Σερβία.—269. Τὸ σκότος.—270. Ἡ ἀνέμη.

271. Ο
Α Μ
Ο Η
Ρ Ρ
Ο Ο
Σ Α Β Β Α Σ

272. ΜΗΝ (ΝΗΜατα)
ΗΡΑ (ΑΡΗς)
ΝΑΙ (ΙΑΝόν).

275. Οἱ ἀριθμοὶ 5 καὶ 20—274.—276. 1, Ὁ πόνος μαραίνει τὸ σῶμα.—2, Ὁ Κρόνος εἶνε ἀστήρ.—3. Ὁ ποῦς εἶνε μέλος καὶ ἄκρον—277. ΣΑΠΦΩ, ΕΒΡΟΣ (1, ΣΕρραι. 2, ΑΒυδος. 3, ΠΡίαμος. 4, ΦΟνος. 5, ΩΣτε).—278. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωῒ φαίνεται.—279. Οὐδὲν τέλειον ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.